

Nezapomenutelné jídlo

Před několika lety mě tehdejší spolubydlící seznámil s Manou. K práškové pochutině z laboratoře jsem byl dost skeptický, radost mi nedělaly ani poměrně vysoké vstupní náklady. Příslib nutričně dokonale vyvážené svačiny na mě však silně zapůsobil. Výsledek byl, odborně řečeno, takový nijaký. Základní chuť byla prázdná, konzistence hrudková, zápach nepřirozený. Pár týdnů jsem si s instantním jídlem hrál, pak jsem od něj upustil. Nepřesvědčilo mě ani hotové pití Mana Drink, jejíž zbytečná aroma jako jahoda nebo banán byla doslova odporná. Ke klasické Maně jsem se zdráhavě vrátil loni v létě během útrpných příprav na státnice. Nikam jsem nechodil, nic jsem nevařil, pil jsem Manu a nějak jsem to zvládl.

Jednoho dne jsem jel vlakem do Prahy, byl jsem vyhládlý a Mana Drink vzal na milost. Řekl jsem si, že těch zhruba devadesát korun obětuji a přinejhorším to stejně jako před lety vyhodím. Byl jsem však optimista. Mana své receptury pravidelně zdokonaluje a v poslední době se soustředí výhradně na dvě základní příchutě. Poučen zkušenostmi ze studijního exilu jsem zvolil čokoládu. Na brněnském hlavním nádraží jsem tak poprvé po několika letech ochutnal Mana Drink. A byl jsem naprosto nadšený. Snídaně byla nejen výživná a funkční, ale hlavně chutná. A to díky vědě! Konec baget, fastfoodu a kravin. Do vlaku jsem usedl v dobré náladě a začal se těšit, co přichystá další vývoj, co přinese budoucnost. Během posledních let jsem prakticky zapomněl, že podobné myšlenky vůbec existují. Bylo to nezapomenutelné jídlo.